

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Golem Financial, s. r. o.**, sídlem Za tratí 854, Třebachovice pod Orebem, zastoupené JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2019, č. j. 46713/19/5200-10423-709175, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 1. 2022, č. j. 31 Af 3/2020–83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019 změnil platební výměr Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (správce daně) ze dne 30. 1. 2018 tak, že zvýšil částku doměřené silniční daně žalobkyni za zdaňovací období roku 2014 na 133 685 Kč a penále z částky doměřené daně na 26 737 Kč. Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019 žalovaný opravil podle § 104 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zřejmou chybu v počtech ve výroku uvedeného rozhodnutí. Výše doměřené silniční daně tak činila 131 110 Kč a penále 26 222 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Krajský soud uvedl, že mezi účastníky řízení byl veden spor o vymezení předmětu silniční daně v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladu dle § 2 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 Afs 119/2021-35, jenž se zabýval daňovou povinností žalobkyně za zdaňovací období roku 2016, a jeho závěry byly následně potvrzeny též usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. III. ÚS 2454/2021, jímž Ústavní soud odmítl žalobkyninu ústavní stížnost.

[4] Krajský soud odmítl žalobkynino tvrzení, že podmínkou pro vznik daňové povinnosti je, aby byla vozidla provozována. Žalobkyně v této souvislosti stejně jako v předchozích řízeních namítla, že vozidla neprovozovala, neboť pro ni pouze představovala zboží, s nímž obchodovala. Takové tvrzení, jakkoliv třeba pravdivé, je irelevantní pro posouzení, zda vozidla spadají pod předmět daně dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Předmětem daně silniční jsou tam vymezená vozidla vždy, i když nejsou fakticky užívána. Soud proto z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobkyní navrhované důkazy výsledkem jednatele či stavem tachometrů, které měly prokázat obchodování s danými vozidly.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[6] Namítá, že vozidla, za která jí byla doměřena silniční daň, nebyla předmětem daně dle § 2 odst. 3 ani dle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, neboť nebyla určena výlučně k přepravě nákladů ani je stěžovatelka nepoužívala, jednalo se o zboží v autobazaru. Stěžovatelka nemá koncesi na provozování autodopravy. Navrhované důkazy byly relevantní pro prokázání způsobu užívání vozidel. Dále stěžovatelka napadla pojetí silniční daně jako daně majetkové. Vyplývá-li základ daně z úředního zápisu (registrace vozidel) bez ohledu na faktický stav vlastnictví, nemůže jít o majetkovou daň, neboť jejími poplatníky jsou vždy vlastníci.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Podmínkou pro to, aby šlo o vozidla určená výlučně k přepravě nákladů, není faktický provoz k tomuto účelu, nýbrž konstrukce (uzpůsobení) vozidla vyplývající z homologace a schválení vozidla pro provoz na pozemních komunikacích. Stěžovatelkou navržené důkazy k prokázání, že vozidla neprovozovala k přepravě nákladů, jsou tak irelevantní. Podstatu daně silniční jako přímé majetkové daně vyložil krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

pokračování

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 5. 2017, platilo, že *předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.*

[11] Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na skutečnost, že ačkoliv krajský soud vyšel při svém hodnocení žaloby ze závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem v jiné stěžovatelské věci, která byla skutkově a právně totožná (týkala se pouze jiného zdaňovacího období), stěžovatelka ve své kasační stížnosti proti závěrům Nejvyššího správního soudu převzatých krajským soudem nijak kvalifikovaně nebrojí, pouze opakuje svoji argumentaci, kterou uvedla již v kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Afs 119/2021 a v žalobě.

[12] Za takové situace soud neshledává důvod se od dříve přijatých závěrů odchýlit a považuje je za platné a použitelné i v nyní projednávané věci.

[13] Závěr, že vozidla stěžovatelky byla předmětem daně silniční, i když fakticky nebyla využívána k přepravě nákladů, nýbrž jako zboží, tedy že fakticita užívání není v tomto případě relevantní, vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Již v rozsudku ze dne 18. 5. 2006 č. j. 2 Afs 101/2005 - 39, č. 1358/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že silniční daň je přímou majetkovou daní, takže ke zdanění dochází bez ohledu na skutečnost, zda předmětná vozidla byla či nebyla ve zdaňovacím období užívána. Pro silniční daň je zároveň rozhodující formální stav zápisu v registru vozidel (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008 č. j. 7 Afs 64/2008 - 52, č. 1894/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 15. 8. 2012 č. j. 1 Afs 54/2012 - 40). S uvedeným pojetím silniční daně se opakovaně ztotožnil i Ústavní soud – viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 282/20, body 12 a 13, nebo ze dne 20. 5. 2020 sp. zn. II. ÚS 1360/20, bod 8.

[14] Skutkově velmi podobnou věcí (autobazar prodávající nákladní vozidla, jemuž byla doměřena silniční daň) se potom Nejvyšší správní zabýval v rozsudku ze dne 23. 10. 2014 č. j. 9 Afs 128/2014 - 38. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. potvrdil závěr o tom, že silniční daň je majetkovou daní, a v jeho bodu 21 dodal, že *„předmětem daně je tedy vozidlo konkretizované v zákoně, které má vydanou příslušnou státní poznávací značku, není vyřazeno z registru a opravňuje jeho provozovatele (vlastníka) k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích v České republice. Považovala-li stěžovatelka sporná vozidla za zboží, jak sama tvrdí, měla možnost sporná vozidla dočasně vyřadit z registru silničních vozidel, odevzdat registrační značky do depozita a nebýt po dobu dočasného vyřazení zatížena silniční daní“* (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015 č. j. 9 Afs 129/2014 - 37).

[15] Jak soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 Afs 119/2021-35, ačkoliv se citované judikáty týkaly dřívějšího znění poslední věty ustanovení § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, právní norma dle relevantního znění § 2 odst. 3 zákona o silniční dani je stejná, výše uvedené závěry jsou proto platné i ve vztahu k této pozdější právní úpravě.

[16] Stěžovatelka nečinila spornými zjištění žalovaného a krajského soudu, opřena o informace vyplývající z registru vozidel a technických průkazů, podle nichž všechna vozidla, u nichž byla v rozhodné době stěžovatelka zapsaná v technickém průkazu jako provozovatelka [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční], měla nejvyšší povolenou hmotnost nad 3,5 tuny a zároveň šlo dle zápisu v registru o nákladní automobily nebo o nákladní přípojná vozidla, tedy o vozidla určená výlučně k přepravě nákladů, přičemž splněna byla i podmínka registrace v České republice. Tato vozidla tedy byla předmětem daně silniční, neboť splňovala podmínky stanové v § 2 odst. 3 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Skutečnost, že je stěžovatelka fakticky nevyužívala k přepravě nákladů, na uvedeném nic nemění, jak správně dovodil krajský soud.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že není důvodná ani námitka brojící proti neprovedení důkazů před krajským soudem. Prokázání toho, že předmětná vozidla nebyla fakticky využívána k přepravě nákladů, nýbrž s nimi bylo pouze obchodováno, nemohlo mít na výsledek řízení žádný vliv, jak krajský soud správně vysvětlil.

[18] Ke stěžovatelčině výhradě, že silniční daň nemůže být daní majetkovou, neboť její základ tkví v úředním zápisu bez ohledu na faktický stav vlastnictví, Nejvyšší správní soud plně odkazuje na své dřívější závěry, že „formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Stačí poukázat např. na zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, a jeho úzkou návaznost na obsah zápisů v katastru nemovitostí. Ostatně evidence vybraných druhů majetku historicky vznikly mimo jiné jako podklad pro vybírání berní (např. rustikální katastry, tereziánské a josefínské katastry nebo pozemkový katastr). Je-li tedy určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností“ (již citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, bod 13 *in fine*).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu